

РЕШЕНИЕ

№ 63

гр. Свиленград , 20.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ПЪРВИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ в
публично заседание на дванадесети юли, през две хиляди двадесет и първа
година в следния състав:

Председател: Кремена Т. Стамболиева
Байнова

при участието на секретаря Ренета Н. Иванова
като разгледа докладваното от Кремена Т. Стамболиева Байнова
Административно наказателно дело № 20215620200498 по описа за 2021
година

, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление (НП) № 351А-117 от 20.02.2021 година на Началника на РУ – Свиленград, с което на АН. Н. ЯН. с ЕГН ***** от град ***** , със съдебен адрес: град Димитровград, бул.,„Георги Сава Раковски” № 16, офис № 16, област Хасково, чрез адвокат Д.Я., за нарушение на чл. 64, ал. 1, вр.ал. 4 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР) е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 100 лв.

Жалбоподателят АН. Н. ЯН. чрез процесуалния си представител адвокат Д.Я. моли за отмяна на обжалвания акт, тъй като бил незаконосъобразен, постановен при допуснати процесуални нарушения и в нарушение на материалния закон, при несъставомерност на деянието и наложеното

наказание било необосновано и несправедливо – не бил установен нарушителя и не била установена неговата самоличност по безспорен начин поради допуснати грешки в изписване на имената му и адреса, грешно бил посочен номерът на Акта и датата му, въз основа на който се издава процесното НП, описанието на нарушението било неточно, непълно и неясно, било налице разминаване между правната квалификация, дадена от актосъставителя и от АНО и липсвало извършване на инкриминираното нарушение.

В съдебната фаза, редовно призован, жалбоподателят АН. Н. ЯН., не се явява и не се представлява. С Писмена молба адвокат Д.Я. сочи, че НП следва да бъде отменено на основанията, посочени в Жалбата. Претендират се разноси по делото. Представен е Списък на разноските.

В съдебната фаза се ангажират писмени доказателства.

Административнонаказващият орган (АНО) (въззиваемата страна) - Началникът на РУ – Свиленград, редовно призовани, не изпращат представител.

В съдебната фаза се ангажират писмени и гласни доказателства.

Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение - Свиленград, редовно призована по реда на надзора за законност, не изпраща представител и не взема становище.

Съгласно чл. 61 от ЗАНН ход на делото е даден, тъй като неприсъствието на редовно призована страна не е пречка за водене на делото.

Съдът, след като прецени по отделно и в тяхната съвкупност събраните по делото писмени и гласни доказателства, установи следното от фактическа страна:

На 28.01.2021 година Младши инспектор Д.Т.И. в качеството си на полицейски орган издава на основание чл. 64, ал. 1 от ЗМВР Разпореждане, отправено до жалбоподателя, но го изписва със следните имена: А.Н.Я. с ЕГН *****, в 3-дневен срок, считано от връчване на настоящото Разпореждане да се яви в РУ – Свиленград за получаване на Електронен фиш

(ЕФ). В Разписката инкорпорирана в самия документ е наличен подпис на лицето, до което е отправено Разпореждането – жалбоподателя АН. Н. ЯН., но не е посочена датата на връчването му. В Писмо с вх.рег.№ 3158 от 01.07.2021 година АНО сочи, че Разпореждането е връчено в деня на съставянето му.

На 04.02.2021 година в РУ - Свиленград, находящо се в град Свиленград, ул.„Крайречна” № 2, област Хасково, се явява жалбоподателя АН. Н. ЯН., за да получи ЕФ, като след получаването му го заплаща.

На посочената дата – 04.02.2021 година и предвид констатираното нарушение и в кръга на службата си, свидетелят В. М. Арн. – Младши инспектор в РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково (държавен служител в МВР), във връзка с възложените му функции по охрана на обществения ред и ЗМВР, съставя против жалбоподателя, който изписва със следните имена: А. Н. Я. с ЕГН ***** и в негово присъствие Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия АА с бланков № 619736 и с входящ № 351А-117, входира на 05.02.2021 година. Това процесуално действие извършва и с участието на колегата си Б. В. Х.. В изготвения АУАН актосъставителят сочи, че лицето не е изпълнило връчено му писмено полицейско Разпореждане като деянието е осъществено на 03.02.2021 година. А досежно квалификацията, нарушението правно квалифицира с разпоредбата на чл. 64, ал. 1 от ЗМВР, която вписва за нарушена. АУАН е предявен на жалбоподателя, изписан със следните имена: А. Н. Я. на дата 04.02.2021 година, който сочи че има възражения против констатациите в Акта. АУАН е връчен срещу подпис.

Срещу Акта в законоустановения 3-дневен срок не постъпва Възражение.

След получаване на образуваната преписка, Началникът на РУ - Свиленград издава процесното НП № 351А-117 на 20.02.2021 година. В издадения санкционен акт, АНО възприема фактическите констатации, изложени в АУАН, който сочи с № 117/05.02.2021 година, като правно квалифицира нарушението по следния начин – чл. 64, ал. 1, вр.ал. 4 от ЗМВР и налага на жалбоподателя, изписан със следните имена: А. Н. А. с ЕГН ***** административно наказание „Глоба” в размер на 100 лв. НП е редовно връчено на жалбоподателя, изписан със следните имена: А.Н. А., на

14.04.2021 година, видно от Разписката, инкорпорирана в самия документ и надлежно оформена – датирана и подписана. Възражения относно начина и формата на връчване на НП не се противопоставят в настоящото съдебно производство.

Материалната компетентност на актосъставителя и на Началника на РУ – Свиленград издават съответно АУАН и НП за нарушения по ЗМВР, се доказва от приетите по делото Заповед № 8121з-1098 от 25.08.2017 година и Заповед № 8121з-1371 от 11.11.2015 година, двете на Министъра на МВР, вземайки предвид факта, че В. М. Арн. е държавен служител в МВР и че Д. Я. се явява носител на санкционна власт, делегирана му в длъжностно качество (заемана длъжност) от наказващия орган по закон съгласно чл. 267, ал. 2 от ЗМВР – Министъра на МВР по надлежния ред с административен акт - Заповед.

*Като прецени така установената фактическа обстановка с оглед нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, при цялостната служебна проверка на акта, при условията на чл. 84 от ЗАНН, вр.чл. 14, ал. 1 и ал. 2 от НПК и във връзка със становищата на страните, настоящият състав на Свиленградски районен съд, достигна до следните **правни изводи**:*

Жалбата е с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗАНН и е допустима – подадена е в преклузивния срок по ал. 2 на посочения текст видно от датата ѝ на депозиране в Регистратурата на Районен съд - Свиленград, от надлежно легитимирано за това действие лице (срещу, което е издадено атакуваното НП) – процесуален представител с Пълномощно, приложено по делото, при наличие на правен интерес от обжалване и пред местно (по местоизвършване на твърдяното нарушение) и родово (по аргумент от чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) компетентния Свиленградски районен съд. Ето защо същата е проявила своя суспензивен (спиращ изпълнението на НП – аргумент от чл. 64, б. „б” от ЗАНН) и девулативен (сезиращ Съда – чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) ефект.

Преценена по същество, Жалбата е основателна по следните съображения:

1. Административнонаказателната отговорност на санкционираното лице

е ангажирана за неизпълнение на писмено издадено полицейско Разпореждане с рег.№ 351p-2532/29.01.2021 година по описа на РУ – Свиленград, в разпоредения за това срок (3 – дневен от датата на връчването му). Нарушението на посочената норма е на просто извършване, т.е. е формално нарушение, чието изпълнително деяние се състои в бездействие. В този случай въпреки че субектът е задължен в конкретен срок да осъществи определено действие (в случая да изпълни полицейско Разпореждане), той не изпълнява това си задължение. За разлика от т.нар. „продължено” нарушение, при което деецът през известен период непрекъснато осъществява неговия състав и нарушението съществува докато не бъде прекратено, или докато деецът не изпълни задължението си, формалното нарушение се счита за довършено веднага след осъществяване на изпълнителното деяние. Съотнесено към настоящия казус това означава, че нарушението е довършено след изтичане на срока, в който е субектът е следвало да осъществи вмененото с горесцитираното Разпореждане задължение. Същият е 3 - дневен и тече от връчването му. По правилата за броене за срокове, предвидени в чл. 84 от ЗАНН, вр.чл. 183, ал. 2 от НПК, ако срокът е започнал да тече на 28.01.2021 година (тази дата е посочена като дата на връчване на Разпореждането в АУАН и в Писмо с вх.рег.№ 3158 от 01.07.2021 година) и е изтекъл на 01.02.2021 година (понеделник – първият присъствен ден след като срокът изтича в неприсъствен ден - неделя). Т.е. нарушението е било вече осъществено на 01.02.2021 година, и не би могло да бъде наново извършено или пък да продължава към 03.02.2021 година, както е посочено в процесното НП. Всъщност последната дата е явно тази на която нарушението е било установено, но тя в случая с оглед естеството на административното нарушение не съвпада с датата на осъществяването му. Следователно, в случая не се доказва, на 03.02.2021 година санкционираното лице да е извършило визираното в АУАН и НП нарушение. В конкретния случай АНО не успя да докаже, че на посочената в АУАН и в НП дата, посоченото за нарушител лице е извършило описаното нарушение, поради което издаденото НП се явява незаконосъобразно, поради недоказаност на извършеното нарушение.

2. За да е налице състав на визираното нарушение трябва да е установено по безспорен и категоричен начин датата на връчване на процесното

полицейско Разпореждане, тъй като от тази дата тече срокът за изпълнението му. По делото липсват данни относно датата на връчване на полицейското Разпореждане, което поставя в невъзможност както санкционираното лице, така и Съда, да прецени дали има извършен състав на инкриминираното нарушение. При липсата на данни в посочената насока НП следва да се отмени поради липса на доказаност на всички елементи от състава му. Посочването на дата на връчване на процесното полицейско Разпореждане в АУАН и в Писмо с вх.рег.№ 3158 от 01.07.2021 година не променят горните изводи на Съда, тъй като документ се връчва на адресата му срещу подпис с посочена изрично дата на връчване, така както е сторено по отношение на АУАН и НП.

3. Съгласно разпоредбата на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, в НП следва да съдържа описание на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено. Изискванията относно съдържанието на НП са императивни, тъй като осигуряват правото на защита на привлечения към административнонаказателна отговорност, в чието съдържание се включва и правото да знае точно какво административно нарушение се вменява за извършено, за да може да организира защитата си в пълен обем. Непълнотите и противоречията в съдържанието им не могат да се санират в хода на съдебното производство, поради което съставляват съществено нарушение на процесуалните правила. Съдът няма правомощието да изменя описанието на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено, тъй като това би довело до нарушаване правото на защита на наказаното лице. Налагането на административни наказания засяга пряко личната сфера на наказаното лице, с оглед на което следва АНО да бъде стриктен, точен и да подхожда с изключителна прецизност при изписване на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено.

В конкретния случай е налице неяснота относно полицейското Разпореждане, за което се твърди че не изпълнено (не е посочен номерът и датата му, както и от кой е издадено), както и е налице неяснота относно датата му на връчване, тъй като от тази дата тече 3 – дневния срок за изпълнението му. Налице е липса на данни, касаещи съществени елементи от инкриминираното нарушение, обективирани в НП. Наличната неяснота не дава възможност за пълноценна защита. Това води до невъзможност, както

жалбоподателят, така и Съдът да разбере за кое точно полицейско Разпореждане се твърди, че не е изпълнено и считано от кога тече срокът му за изпълнение. Посоченото представлява съществено процесуално нарушение, тъй като води до нарушаване правото на защита на санкционираното лице.

Иначе казано нарушението следва да е ясно и точно индивидуализирано на базата на наличните в преписката доказателства, което в настоящия случай не е така. НП представлява юрисдикционен акт, като за наказания и за Съда следва да бъдат ясни всички елементи от състава на нарушението. Посочените неясноти не могат да бъдат заместени от посочването им в друг документ, респ. други документи.

В административнонаказателното производство не е познат института на фактическа, техническа, явна или очевидна грешка и е напълно недопустимо съществуването на такава, когато се касае до описание на нарушението, явяващо се задължителен съгласно ЗАНН реквизит.

С оглед изложеното, Съдът счита, че процесното обжалвано НП, следва да бъде отменено като незаконосъобразно, поради допуснато съществено процесуално нарушение. Т.е. административната отговорност спрямо Я. за нарушението по чл. 64, ал. 1, вр.ал. 4 от ЗМВР следва да отпадне като НП бъде отменено като незаконосъобразно. Ето защо наведеното възражение в Жалбата, касаещо неточно, неясно и непълно описание на нарушението е основателно.

В случай, че не се възприеме изложеното от Съда, касаещо отмяна на НП, то се излагат следните доводи:

Съдът би приел, че обжалваното НП и АУАН, въз основа на който е издадено, са законосъобразни от формална, процесуалноправна страна и че не допуснати съществени процесуални нарушения по образуването и приключването на административнонаказателната процедура. Спазени биха били предвидената форма и процесуален ред, както констатиращият и санкционният актове биха имали необходимите реквизити и минимално изискуемо съдържание, съобразно изискванията на чл. 42 от ЗАНН – за АУАН, респ. и чл. 57 от ЗАНН – за НП. Самото нарушение Съдът би приел, че е описано точно и ясно, както словесно, така и с посочване на правната му квалификация (в този ред на мисли Съдът не би възприел наведеното в Жалбата възражение в тази насока за основателно, тъй като АНО правилно е посочил нарушената правна норма, а фактът, че той е уточнил и конкретизирал нарушената материална норма не биха променили изводите на

Съда, тъй като нарушението би било описано точно, ясно и конкретно, като по този начин не биха се нарушили правата на санкционираното лице). Вярно е и че в АУАН не е посочен ЕГН на полицейския служител Х., но този реквизит би следвало да е наличен в Акта с оглед идентификацията и конкретизацията на посоченото лице. Предвид факта, че са посочени коректно, точно и ясно трите имена и местоработата му би било налице пълно индивидуализиране на посоченото лице и не би бил наличен проблем с неговата индивидуализация, т.е. с неговата самоличност. Съдът би приел, че Актът и НП са издадени от компетентни органи съгласно чл. 37, ал. 1, б. „б” от ЗАНН, вр.чл. 267, ал. 1 от ЗМВР и чл. 47, ал. 1, б. „а”, вр.ал. 2 от ЗАНН, вр.чл. 267, ал. 2 от ЗМВР и че деянието е извършено в зоната на отговорност на РУ – Свиленград. Съдът не би възприел наведеното възражение в Жалбата, касаещо посочени в НП грешни номер на АУАН и дата, тъй като АУАН е индивидуализиран с посочване на имената на жалбоподателя (макар и грешни) и ЕГН (, което е вярно). При издаването на Акта и НП са спазени предвидените от разпоредбите на ал. 1 и ал. 3 на чл. 34 от ЗАНН срокове. Предвид изложеното биха липсвали предпоставки за отмяна, на процесуално основание, поради недостатък във формата на акта или допуснато друго процесуално нарушение, от категорията на съществени такива, рефлектиращо върху правото на защита на санкционираното лице.

Не биха се споделили наведените в Жалбата възражения, касаещи неиндивидуализация на нарушителя и липса на доказателства относно самоличността му. Няма спор, че както в АУАН, така и в НП имената на жалбоподателя са сгрешени, като в АУАН вместо собственото име „А.” органът е записал „Атанас”, а в НП – вместо собственото и фамилното имена „А.Я.” е изписал „А. А.”. Видно от разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от Закона за гражданската регистрация (ЗГР) името е само един от бележите, индивидуализиращи физическите лица, поради което посочването на сгрешено собствено/фамилно име не означава несъмнено, че лицето, което е индивидуализирано чрез него е различно от това лице, установено от наказващия орган като извършител на нарушението, при положение, че има съвпадение на ЕГН. Разпоредбата на чл. 11 от ЗГР регламентира ЕГН като административен идентификатор на подлежащите на регистрация физически лица и уникален номер, чрез който физическите лица се определят еднозначно. Предвид това, физическото лице се идентифицира освен с трите си имена, съгласно чл. 8, чл. 9, чл. 12 - чл. 14 от ЗГР, също и с уникалния си ЕГН. Дори да има съвпадение на трите имена на две физически лица, същите се различават по различните си ЕГН, а при съвпадение на дадените ЕГН уточняването и корекцията на еднаквите ЕГН се извършва по административен ред. В настоящия случай не са налице каквито и да било данни, че посоченото в АУАН и НП ЕГН на жалбоподателя съвпада с ЕГН на

друго физическо лице. С оглед изложеното, настоящата инстанция би намерила, че е налице пълна идентичност между лицето, посочено като нарушител в АУАН и НП, и действителния субект на нарушението. С оглед на изложеното, изводите на Съда не биха се променили и предвид факта, че адресът съгласно Справката от НБД „Население” на жалбоподателя е различен от този, посочен в АУАН и в НП.

Съдът би намерил, че жалбоподателят е осъществил както от обективна, така и от субективна страна, състава на административното нарушение по чл. 64, ал. 1, вр.ал. 4 от ЗМВР, поради което правилно би била ангажирана и административнонаказателна му отговорност на основание чл. 257, ал. 1 от ЗМВР. Т.е. Съдът би приел, че жалбоподателят е извършил инкриминираното нарушение, тъй като Разпореждането е издадено от служител на МВР, което релевантно обстоятелство би приел за доказано по безспорен начин. Доколкото от съдържанието на издаденото Разпореждане не се установява с него да се налага извършване на очевидно за лицето престъпление или нарушение, то е задължително за изпълнение и адресатът на това Разпореждане е длъжен да го изпълни в определения му за това срок. Преценката на полицейския орган защо приема, че следва да се издаде спрямо дадено лице конкретно по съдържание Разпореждане, не подлежи на проверка в конкретното производство. При издадено по надлежния законов ред и от компетентен полицейски орган Разпореждане с конкретно съдържание, което не съставлява очевидно за лицето престъпление или нарушение, същото следва да се изпълни (в случая в определения срок). Несъмнено писменото полицейско Разпореждане към жалбоподателя да се яви в РУ – Свиленград, за да получи издадения му ЕФ е било отправено поради необходимост от изпълнение на възложените функции. Следователно Съдът би приел, че Разпореждането е било издадено законосъобразно и в изпълнение на правомощия на полицейския служител. В процесния случай, въз основа на събраните по делото писмени и гласни доказателства, Съдът би приел за установено, че са налице всички елементи от обективна страна от състава на административното нарушение, вменено на АН. Н. ЯН..

Налице биха били данни и за виновно поведение от страна на нарушителя. Т.е. налице би бил и субективният елемент от състава на нарушението – извършено виновно, при пряк умисъл, съзнавайки естеството

на задължението за явяване, дадено с Разпореждането.

В чл. 257, ал. 1 от ЗМВР е предвидено, този който не изпълни Разпореждане на орган на МВР, направено в изпълнение на функциите му, ако извършеното не съставлява престъпление, да се наказва с Глоба от 100 лв. до 500 лв. В конкретния случай АНО е наложил Глоба в минималния размер. Съдът би счел, че при определяне на наказанието наказващият орган е спазил разпоредбата на чл. 27 от ЗАНН и е обсъдил всички обстоятелства, имащи значение за определяне на наказанието, както се е съобразил същото с тежестта на самото нарушение. Правна възможност за намаляне размера на наказанието няма. Така наложеното с обжалваното НП наказание Съдът би намерил за правилно с оглед постигане на предвидените в чл. 12 от ЗАНН цели на административното наказание.

Досежно приложението на чл. 28 от ЗАНН - преценката за липса на основания и предпоставки за квалифициране на конкретния случай като маловажен по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, е изразена мълчаливо от АНО с факта на издаването на НП, респ. налагането на санкция на извършителя на нарушението. Отсъствието на изложени мотиви в тази насока, от негова страна, не б и съставлявало процесуално нарушение. От друга страна, съобразявайки признаците на осъществения фактически състав на административното нарушение, Съдът би приел, че процесното деяние не разкрива обществена опасност, по-ниска от обичайната за този род нарушения, нито пък изобщо липса на такава, поради което не би съставлявало маловажен случай. И това би било така поради неговия формален характер – за съставомерността му не е предвиден и не се изисква настъпване на вредоносен резултат.

Съдът би приел, че изложената в АУАН и в НП фактическа обстановка, се установява по категоричен начин от писмените доказателства и от показанията на разпитания в съдебно заседание, проведено на 12.07.2021 година свидетел – В. М. Арн.. Писмените доказателствени източници, по тяхното съдържание не се оспориха от страните и Съдът би ги кредитирал за достоверни, като би ценил същите при формиране на фактическите и правните си изводи. С тази правна преценка, за обективно верни биха се възприели и свидетелските показания на В. М. Арн.. Не се установява

посочения свидетел да има личностно отношение към жалбоподателя, което да го провокира да състави АУАН. Основания за критика по отношение на свидетелските показания на В. М. Арн. не биха се намерили, а единствено поради служебното му качество – служител на РУ – Свиленград, в този смисъл служебната зависимост и отношения на пряка подчиненост спрямо АНО, не би било достатъчно за да обоснове заинтересованост от негова страна, от тук и превратно или недостоверно пресъздаване на обстоятелствата от конкретната проверка и случилите се събития, които възпроизвежда в показанията си.

По разноските:

По делото се констатираха действително направени разноски от страна на жалбоподателя в размер на 400 лв. за адвокатски хонорар съобразно представения Договор за правна защита и съдействие.

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, ДВ, брой 94 от 2019 година, в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс (АПК). Съгласно чл. 143, ал. 1 от АПК когато Съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на Жалбата е имал такъв, се възстановяват от Бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. От изложеното следва, че в полза на жалбоподателя действително следва да бъдат присъдени разноски за адвокатско възнаграждение. Съгласно чл. 144 от АПК субсидиарно се прилагат правилата на ГПК. В случая са представени Договор за правна защита и съдействие и Списък на разноските по делото, видно от които е заплатено в брой адвокатско възнаграждение в размер на 400 лв., която сума, представляваща сторените в настоящото производство разноски, следва да бъде присъдена на жалбоподателя Я. с оглед изхода на делото.

Доколкото преди изменението на чл. 63 от ЗАНН, исканията за разноски са се разглеждали по реда на ЗОДОВ и се е прилагал чл. 205 от АПК, по аргумент от който за разноските, направени от жалбоподателите при обжалване на НП, издадени от органите на ОДМВР - Хасково, е отговаряла ОДМВР - Хасково, а не поделението ѝ (доколкото само Дирекцията е

юридическо лице), Съдът намира, че следва да осъди именно ОДМВР - Хасково да заплати сторените в настоящото производство разноски.

В случай на потвърждаване на НП искането за разноски, направено от страна на жалбоподателя, би било неоснователно.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 63, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН, Съдът в настоящия си състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ НП № 351А-117 от 20.02.2021 година на Началника на РУ – Свиленград, с което за нарушение на чл. 64, ал. 1, вр.ал. 4 от ЗМВР е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 100 лв.

На основание чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, ОСЪЖДА ОДМВР - Хасково с адрес: град Хасково, бул.„България” № 85, ДА ЗАПЛАТИ на АН. Н. ЯН. с ЕГН ***** от град *****, сумата от 400 лв., представляваща извършените от последния разноски за адвокатско възнаграждение по АНД № 498/2021 година по описа на Районен съд - Свиленград.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в 14-дневен срок от получаване на Съобщението за изготвянето му с Касационна жалба на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____